

НАЙ-ХУБАВОТО

(Игра за деца)

Лица:	Ирина	Славко
	Живко	Ценка
	Здравко	Цонка
	Бонка	

Китенъ жгълъ отъ градина: дървета алея, пейка, храсталакъ. На пейката седи Ирина, третокласница — съ книга въ ръка. На една страна играятъ на топчета купъ деца по-малки отъ нея. Тя чете и отъ време на време повдига къмъ тъхъ глава. Изведнажъ децата зацвъртяватъ като рой врабци, скарватъ се, подскачатъ и се надвихватъ.

Ценка. Нѣма да играя. Не искамъ да играя.

Цонка. И азъ.

Бонка. И азъ.

Живко. Защото ви надвихме ли?

Ценка. Защото играете нечестно!

Живка. Нечестно ли? Кой играе нечестно?

Ценка. Кой, момчетата!

Здравко. Какъ тъй нечестно, защо нечестно?

Цонка. Ей тъй, измѣстяте се, пресягате се много, като се целите и...

Славко. Че не сме като васъ, да дебнемъ като бубулечки.

Бонка. Бубулечки, брей!... Я вижте вие! Бубулечки...

Ценка. Ей за туй нѣма да играемъ на! Не щемъ да играемъ съ васъ.

Живко. Защото сте бубулечки ли?

Цонка. Пъкъ вие сте бръмбари! Ха де!

Здравко (настърхнал). Бръмбаръ ли?

Бонка. Аха... ей таквизъ еди, дебели.

Славко. Вижъ я ти нея бубулечката недна. (Пристжпва заканително къмъ нея). Кой е бръмбаръ, мари бубулечко? Казвай, кой е бръмбаръ.